

זמנים אופק ת"א
פרשת וירא
כניסת שבת.....5:34
יציאת שבת.....6:33
ר"ת.....7:03

בנשיאות הרב מרדכי יצהרי שליט"א

מייסד העמותה
המנוח שלמה מדמון ז"ל
נשיא מייסד
הרב יוסף צובירי זצוק"ל

דבר נשיא העמותה

הרב מרדכי יצהרי

"וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום. וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה. ויאמר ה' אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך. יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ ואקחה פת לחם וסעדו לבכם ... ויאמרו כן תעשה כאשר דברת. וימחר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי שלוש סאים קמח סולת לוישי ועשי עגות. ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימחר לעשות אותו. ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניו והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו" (בראשית יח א-ח).

מתוך מיעוט הכתובים אנו למדים, כמה חשובה בעיני אברהם מידת החסד. מול עינינו מופיעה דמותו של אאע"ה כמכניס אורחים בכל רצונו ובכל מאוודו. אברהם אבינו עסק במצווה זו מגיל צעיר, הוא ראה במצווה זו תפקיד ושליחות שנבעה מאמונתו באלוקים בורא עולם.

אברהם דבק במידותיו של הקב"ה, מידה זו הפך אותה לתכונת יסוד באופיו, מסירותו לאורחיו ואהבת הבריות קיננה בלבו של אאע"ה, בעוצמת הרגישות הגבוהה ביותר.

לביתו (אוהלו) היו ארבעה פתחים פתח לכל רוח, מדוע?

כדי שהעני הרעב, לא יטרח למעלה מן הצורך להגיע אל דלת הכניסה, למען לא יבזבז דקות יקרות.

כשהתורה רוצה לתאר בפנינו את גודל מסירותו אהבתו ודבקותו אל ה' יתברך, בחרה דווקא להציגה באמצעות אירוע שאירע בערוב ימיו בהתקרבו לגיל מאה. מכל אלפי האורחים שפקדו את ביתו במשך שנות חייו הארוכים, זכה לסיקור מלא דווקא סיפור שלושת האורחים אותם הנקראים 'שלשה אנשים'. התבוננות מעמיקה בבחירה זו, תפתח בפנינו שער רחב להבנת תכונת היסוד, של הכנסת האורחים, שבה התברך האב הראשון בכל היקפה ובמלוא עומקה.

נעבור איפוא לאוהלו של אברהם ביום בוא האורחים. שלושה ימים קודם לכן נימול אברהם בן התשעים ותשע, והברית שכרת עם אלוקיו טבועה מעתה גם בגופו. והנה ביום השלישי למילתו, "ישב אברהם בפתח האהל כחם היום". אברהם בגיל מאה, ביום השלישי למילתו (חולה) בגין המילה) יושב ומצפה לאורחים, עשיר ומכובד עם הרבה משרתים, ובמקום לנוח בצל אוהלו, יושב בפתח

פרשת וירא

האוהל והשמש קופחת על ראשו. מהו מחפש? אברהם יושב ומהרהר בלבו, מדוע נמנעים אורחים לבא לביתו? הייתכן כי השינוי שביצעתי בגופי (המילה) הוא שמונע מהאורחים לבוא? כלשון המדרש (בראשית מו ט) "עד שלא מלתי היו העוברים והשבים באים אצלי, תאמר: משמלתי אינם באים?"

אברהם חשש שמא יסתייגו הבריות ממנו, הוא דאג כי שונותו וייחודו יתפרשו על ידיהם שלא כראוי, וישנו את יחסם כלפיו. לכן הבין אברהם כי הוא חייב להודיע לכולם במעשים כי לא חל כל שינוי ביחסו כלפיהם, וכולם אורחים רצויים בביתו. כדי להמחיש גישה זו, היה זקוק לאורחים באותה שעה דווקא. הקב"ה מכיר את אברהם: ובכדי להקל עליו הוציא חמה מנרתיקה שלא להטריחו באורחים (רש"י בשם המדרש). החמסין הכבד נועד להגן עליו בשעה זו, מטרדת האורחים, למען ינוח מעט, למען יתאושש מכאב המילה. אולם רוח אחרת מפעמת בליבו של אברהם, החום המעיק הבריה את הבריות אל הצל, ואילו הוא יושב בחוץ בפתח האוהל ומצפה לנס, מצפה לאורח. אמנם אברהם במקרה הזה היה פטור מקיום המצווה, אולם לגד עיניו מתייצב אברהם שהחסד חלק מיישותו ולכן אינו מסכים שחולשת המחלה או מגבלות הזקנה וגם לא האקלים ימנעו ממנו הכנסת האורחים. יתר על כן בעת שזכה אברהם להתגלותו של אלוקים (וירא אליו ה') רגע זה בחיי האדם הוא נקודת שיא, זה שכר מאמציו רוחו, פסגת כל שאיפתו של כל עובד ה', זו שעת התעלות ותענוג מרומם, שאין למעלה הימנו, והנה בשעה שנשמטו הייתה דבוקה בקרבת הבורא, הופיעו לגד עיניו שלושת האורחים.

אברהם ניצב בפני דילמה קשה, אורחים - או אלוקים, האם להתמסר כל כולו להתגלות השם יתברך שעתה זכה לה או לדחותה ולפנות לבו לאורחים לא מוכרים, בשר ודם (ערביים) לקבלם ולכבדם? באותו רגע, טעם אברהם את טעמה של התמודדות רוחנית כבירה, והוא הכריע הכרעה נועזת - אין רבות דוגמתה בחיי הרוח והאמונה של בני אנוש - והוא אומר להקב"ה להמתין לו עד שירוך ויקבל את האורחים (רש"י בשם המדרש).

נשאלת השאלה האם דחה הוא את ה' מפני בני אנוש? לא, הוא גילה קבל עם ועדה לדורות יבואו, כי הטיית חסד לבני אדם וחובת ההטבה לזולת, הם הם מידותיו של הקב"ה. בטירתו הוא ביכר את צלם אלוקים, כי במעשה, יש הסכמת ה', זו מצות הבורא כדברי הגמרא (שבת קכ"ז) גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכניה.

דבר המערכת

כל פעולה שהאדם עושה בחייו, נובעת מדבר אחד מתוך שנים: רצון לעונג, או פחד מכאב. לדוגמא: כשהאדם לומד תורה, הרי זה או בכדי שלא יפסיד את מטרותו בעולם הבא, ושמא ינחל גיהנם חלילה, או בכדי להתקדם בחייו, מתוך הבנה נבונה שזו מטרותו בחייו. וכך, כשהאדם חפץ להזהיר ילד על עשיית דבר מסוים, ניתן לפנות אליו בשתי גישות. האחת, "יש לך מה להפסיד", דהיינו החשש מכאב. והשנייה, "יש לך מה להרוויח", שכן אם תבצע את רצוני - תקבל דבר פלוני.

האדם מטבעו סובל מדחינות, ואחת הדרכים להתמודד עמה הינה חידוד המסר לעצמו, כי אם הוא מתמהמה - יש לו מה להפסיד. לחילופין, יכול הוא להבין כי רק תועלת תהיה לו מחוסר הדחייה, וככל שיתברר לו ענין זה יותר, כך יגרום לו הדבר להזדרז בעשייתו.

עומדים אנו בתחילתו של חורף, לאחר ירח האיתנים בו עלינו והתעלנו בתפילה ומצוות. כאשר אנו מתחילים בשגרה, עלינו לוודא כי היא תמשיך את רוממות החגים עלינו. איבוד המטען הרוחני גורם לכאב, ולעומת זאת, שמירת התועלת הרבה שקיבלנו במועדי תשרי - היא זו שתוביל אותנו לעונג צורף ואמיתי.

בברכת חורף בריא, וגשמים בעתם.

אודותינו חברי הנהלה

נשיא: הרב מרדכי יצהרי שליט"א
מר שאול ליבי
הרב שלום תם
הרב דוד גריידי
ר' דוד תעשה
הרב משה ישראל יונה

פינת ההלכה

שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילה סימן קיז

דיני ברכת השנים, ובו ה' סעיפים.

סעיף א. ברכת השנים, צריך לומר בה בימות הגשמים: ותן טל ומטר, ובארץ ישראל מתחילין לשאול מטר מליל שבעה במרחשון, ובחוצה לארץ מתחילין לשאול בתפילת ערבית של יום שישי אחר תקופת תשרי, ויום התקופה הוא בכלל השישים. ושואלין עד תפילת המנחה של ערב יום טוב הראשון של פסח, ומשם ואילך פוסקין מלשאול.

סעיף ב. יחידים הצריכים למטר בימות החמה, אין שואלין אותו בברכת השנים, אלא בשומע תפילה. ואפילו עיר גדולה כנינווה או ארץ אחת כולה כמו ספרד בכללה, או אשכנז בכללה, כיחידים דמו, ושואלין בשומע תפילה; ומיהו? אם בארץ

אחת כולה הצריכים מטר בימות החמה, טעה בה יחיד ושאל מטר בברכת השנים, (אם רוצה) חוזר ומתפלל בתורת נדבה בלא שאלה בברכת השנים אבל אינו מחויב לחזור כלל.

סעיף ג. אם שאל מטר בימות החמה, מחזירין אותו.

שתילי זיתים: במקום שאין צריכים לו. ואפילו אם אמר ותן טל ומטר לברכה, מחזירים אותו, כיון שהמטר הוא קללה להם.

זית רענן: ולא הועיל לו מה שהוסיף תיבת לברכה, שסוף סוף המטר הוא קללה אז ולא ברכה.

סעיף ד. אם לא שאל מטר בימות הגשמים, מחזירין אותו, אף על פי ששאל טל; אבל אם שאל מטר ולא טל, אין מחזירין אותו.

סעיף ה. אם לא שאל מטר, ונזכר קודם שומע תפילה, אין מחזירין אותו, ושואל בשומע תפילה.

ואם היתה לו תענית וצריך לומר עננו, יאמר השאלה קודם עננו (אבודרהם).

שתילי זיתים: כיון ששאלת גשמים חמורה מאמירת עננו. שאם לא אמר עננו אין מחזירים אותו ואם לא שאל טל ומטר מחזירים אותו. ואם נזכר קודם שאמר תקע בשופר אומר שם.

זית רענן: פירוש: אומר ותן טל ומטר וממשיך מיד תקע בשופר. שכל שלא התחיל הברכה שאחריה הרי הוא כעומד באותה ברכה שסיים עתה.

ואם לא נזכר עד אחר שומע תפלה, אם לא עקר רגליו, חוזר לברכת השנים; ואם עקר רגליו, חוזר לראש התפילה; ואם השלים תפילתו ואינו רגיל לומר תחנונים אחר תפילתו, אעפ"י שעדיין לא עקר רגליו, כעקורים דמי; ואם נזכר אחר שחתם שומע תפלה, קודם שהתחיל רצה, נראה שאומר ותן טל ומטר, ואחר כך אומר רצה.

ישתו מהבארות כיון שהבארות שלי המה, ולהוכחה, כשאתן לך את הכבשים - לא ישתו עוד מהבאר, כיון שנתתם לך ואינם שלי כעת - לא ירצו לשותות מהבארות שלי.

מעלת 'עלינו לשבח'

1. כתב בעל 'סדר היום' זצ"ל: "כל אדם האומר את תפילת 'עלינו לשבח' במתינות, ברגש ומי תוך התבוננות במילים - מובטח לו שתפילתו לא תשוב ריקם, אלא תתקבל במרומים ובק שותיו יתמלאו".

2. כתב החת"ם סופר בדרשותיו: "תפילת 'על כן נקוה לך' מתחילה באות ע' ומסתיימת באות ד' - ראשי תיבות ע"ד, 'מפני שהם שני עדים ההולכים לפניו להעיד על תפילתו'".

3. מרגלא מפי הגאון הקדוש הרבי מטשעבין זצ"ל: "אדם שחייו אינם מאירים לו פנים והוא מוקף בבעיות - אם ירבה להתפלל על כבוד שמים בכל זמן, ובעיקר בכוונה בתפילת 'עלינו לשבח' - אז יושע במה שזקוק לו".

4. כתב רבנו הרמ"א (סי' קלב'): "בין האנשים שהקב"ה משתבח בהם, נמנה אדם שאומר את תפילת 'עלינו לשבח' באימה ויראה. באותה שעה, הקב"ה וכל פמליא של מעלה עונים ואומרים: 'אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלו קיו'".

מכיוון ששמעו המלאכים איך כיחשה שרה, מיד נעשה צר להם המקום ולא רצו להתעכב אף רגע, כי אין המלאכים יכולים לסבול אף מעט שקר.

"כי ידעתיו, למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחי ריו" (יח"ט)

רבינו הרמב"ן זצ"ל פירש, שיש דרגות שונות בה שגחתו של הבורא יתברך על בראיו. משל למה הדבר דומה: גננת המשיגה על ילדי גן המשיח קים, רואה את כולם אבל אינה מתערבת בזוטות. אם ילד נופל, שיקום. איבד חפץ, שיחפשו. אבל אם נסיך הכתר הפעוט נמסר לידיה, תתייחס אליו באופן שונה! כך, ככל שהאדם מקורב לבורא ורעושה רצונו, השגחת הבורא עליו צמודה יותר, ככתוב: "לא יגרע מצדיק עינו", "הנה עין ה' אל יראיו".

"כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק" (כא, י)

שרה שראתה שישמעאל מושחת במידותיו פחדה שהוא יקלקל את יצחק. ושאל הרב צוף דבש זצ"ל: מדוע לא הניחה שרה שיצחק יחזיר רהו למוטב בטוב מידותיו? ותירץ, כי מכאן ראינו שכאשר יש חבר רע, מירב הסיכויים שהוא ישיחית את הטוב ולא להיפך.

"כי את שבע כבשות תיקח מידי בעבור תהיה לי לעדה כי חפרתי את הבאר" (כא, ל)

פירש כ"ק מרן מהרי"ד זי"ע מבעלזא שהנה הכי בשים של אאע"ה בוודאי לא היו שותים מבאר אחרת, על כן אמר עכשיו שהכבשים שלי כן

פרפראות לחג הסוכות

הרב יואל גדסי, בני ברק

פרשת וירא

"אל נא תעבור מעל עבדך" (יח, ג)

"גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה" (שבת קכז)

אם כה גדולה מצווה זו, שאלו לרבי חיים מגריצה, מדוע לא ציוותה התורה על מצוות הכנסת אורחים? והשיב שאילו הייתה מצווה זו תלויה ב"מצוות עשה", היו אנשים מסוגלים לסחוב אורחים בעל כרחם, להאכיל אותם בעל כרחם, ולשלח אותם בעל כרחם - כדי שיוכלו לקיים מצווה נוספת ולהכניס את האורח הבא...

"ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעבורו" (יח, ה)

כתב ה"כף החיים" בסימן קנז בשם הפוסקים, שצריך להתיר את החגורה כשהולכים לאכול, כדי שלא יבוא לידי חולי מעיים, ח"ו. ההלכה הזו רמוזה בפסוק זה "ואקחה" ר"ת מהסוף לה' תחלה: התר חגורה קודם אכילה, או בר"ת וקודם אכילה קשר חגורה התיר. "פת" פן תבוא. "לחם" לידי חולי מעיים, ורק אז "וסעדו לבכם".

"ותכחש שרה... ויקומו האנשים" (יח, טז-טז)
כתב החפץ חיים "ויקומו" הוא לשון זריזות.

מכל מלמדי השכלתי

רפאנו ה' ונרפא

מעשה בתלמיד חכם בשם רבי יחיא חאפדי, אשר סיפור מופלא אודותיו הובא בספר "נפלאות מתורתך". בצעירותו, במקום מגוריו בתימן הנקרא רְבוּעַ כְּנָלָא, חלה חולי גדול מאד. הוא לא היה אוכל ולא שותה, אלא שוכב חסר אונים, ורק שפתיו נעות לרופא חולים בעל הרחמים.

ויהי היום, כאשר בא לבקרו המרא דאתרא, הגאון רבי חיים משה חגבי זצ"ל, אמר לו החולה שנגלו אליו בלילה הקודם בחלום, והודיעו לו כי נגזרה גזירה שימותו כמה אנשים מחולי זה, ואף הוא - רבי יחיא - בכללם. רבי חיים משה העתיר בעדו, וכדי שלא יתייאש, אמר לו: "זכור, אל תשכח את מאמר חז"ל בגמרא (ברכות י" ע"א): "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם - אל ימנע עצמו מן הרחמים". הוא כתב לו קמע קדוש לרפואה שלימה, והורה לו לצאת מחוץ לבית, תחת אויר רקיע השמים, ושם לבקש רחמים מבורא העולם. רבי חיים סיים בברכת "חזק ואמץ", ונפרד ממנו לשלום.

ביום המחרת ניסה רבי יחיא, בשארית כוחותיו, לצאת לחצר ביתו. אולם הוא לא הצליח להלך על רגליו, ומרוב תשישותו נאלץ לזחול על ארבע. אשתו ובני ביתו נחרדו לנוכח מצבו, וביקשו למנוע ממנו לצאת, מדאגה פן יורע מצבו. אך חזקו עליהם דבריו, שעליו לקיים מה שאמר הרב, והבוטח בה' חסד יסובבנו. בקושי עצום הגיע לחצר, ומשם פנה לשדה שהיתה בסמוך. בשדה ישב ונשען על סלע, קרא מזמורי תהילים ושפך תחנונים מקירות ליבו בדמעות שליש לפני בורא עולם שיושיעהו, עד שלפתע נתעלף. והנה הוא שומע קול קורא אליו: "יחיא, יחיא, תתעורר! מה לך פה, ומדוע אתה בוכה?"

פתח רבי יחיא את עיניו, והנה איש זקן בעל הדרת פנים עומד לנגדו, אך הוא לא הכיר את פניו, ולא ראה אותו מעולם. ענה לו, כי הוא חולה, וכעת נושא תפילה - אולי ירחמו עליו מן השמים.

אמר לו הזקן: "שמע ה' את תפילתך ושלח אותי אליך, ועתה עצום את עיניך". רבי יחיא עצם את עיניו, ורגעים ספורים לאחר מכן אמר לו הזקן, "פקח עיניך", והוא אכן פקח. הוא הביט סביבו, וראה כי הם עומדים בפתח מערה אחת, מערה שלא היתה מוכרת לו כלל. הניח הזקן את ידו על גבו של רבי יחיא, לקרבו לצד המערה, והורה לו: "תיכנס פנימה, למערת אליהו, ושם אדם אחד יגיש לך מים לשתות. תשתה אותם, ותזכה לרפואה שלימה".

עשה כדבריו, ואכן בא לקראתו אדם אחד, ששאל אותו: "האם אתה חולה?" השיב: "כן"? הושיט לו הלה כוס של מים, ואמר לו: "ברך"! ואכן, בירך רבי יחיא ושתה מן המים. למרבה הפלא, מיד כשסיים לשתות, הרגיש עצמו כאילו לא היה חולה כלל ועיקר!

אמר לו אותו אדם, "אל תישאר כאן, כי אליהו הנביא ממתין לך בחוץ, סמוך לפתח המערה".

רבי יחיא השתאה למשמע דברים מופלאים אלו, ותוך כדי יציאתו התבונן היטב סביבו, להכיר את המקום הקדוש הזה. הזקן שהמתין לו בחוץ, אשר עתה נודע לו כי הוא אליהו הנביא זכור לטוב, אמר לו שוב לעצום את עיניו, ועצם. לאחר רגעים ספורים הורה לו: "פקח עיניך", ופקח.

תכף ומיד ראה את עצמו ליד אותו סלע שבשדה הסמוכה לביתו, והזקן הלך לדרכו ונעלם. נכנס רבי יחיא לביתו על שתי רגליו, בריא ושלם, והכל התפלא למראהו: "מה נשתנה, הרי לפני כמה דקות היית חולה אנוש, וקרוב מאד אל המוות"?!

השיב רבי יחיא: "ישועת ה' כהרף עין"! שמחו הכל, הודו ושיבחו לבורא עולם, על חסדיו המרובים ורפואתו השלמה אשר שלח לרבי יחיא.

בשנת ה'תש"ט עלה רבי יחיא לארץ ישראל, על כנפי נשרים, וכשהגיע חקר ודרש על מקום בשם "מערת אליהו". נודע לו כי ישנו מקום בשם זה ליד העיר חיפה, והוא נזדרז לנסוע אליו מיד, לראות אם זהו המקום אותו ראה אז. ואכן, כשהגיע נוכח לראות ולדעת כי הוא הוא המקום, ממש כפי שראה ונותר חקוק בזכרוננו, ויהי הדבר לפלא.

חנוך לנער על פי דרכו

בין אדם לחברו

הרבה פעמים התרשלות הורים או מורים שאינם שמים לב מה הילדים עושים בחוץ, גורמת לילד התדרדרות במערכת היחסים בין אדם לחברו, כגון: גרימת נזקים לממון הזולת או לרבים על ידי פתיחת מכתבים של אחרים, קריעת דפים מלוח מודעות, היזק בגינה צבורית או בגינת הבנין, וכן הזק בממון צבור או בממון הקדש, כגון: היזק ברכוש בית הספר או בית הכנסת, או שהוא גונב ממון או חפצים מחבריו או שכניו וכדומה. פעולות אלו יכולות להביא את הילד לקנות הרגלים רעים מאד ולהשחתת מידות.

הרמב"ם בפרק א' מהלכות גנבה כותב: "ראוי לבית דין להכות את הקטן לפי כח הקטן, כדי שלא יהיו רגילים בה [בגנבה], וכן אם הזיקו שאר נזקים", ואם בית דין צריכים להכות ולהעניש, כל שכן ההורים והמחנכים, אסור לוותר להם, וצריכים לעמוד על המשמר לבל ישחית הילד את מדותיו.

וכן צריך להיזהר שהילד לא יזלזל בכבוד הצבור, כגון: לזרוק פסולת במקום צבורי, מיצוי מאד שהילד זורק פסולת מן החלון וכדומה, זה גורם לזלזול בזולת.

ובפרט יש להיזהר שהילד לא ילעג על בני אדם, כגון שהוא בעל מום: סומא, או חיגר או שוטה, שיש בזה פגיעה בזולת וחסרון החשבת ערכים. צריך לבאר לילד שאין בו שום אשמה, כך השם יתברך רצה, ולהיות בעל מום רוחני הרבה יותר חמור מלהיות בעל מום גופני.

וכן יש להיזהר שהילד לא ילעג על עדה מסוימת, ולא יפתח שנאה ותרעומות על שכבות מסוימות, כגון: אשכנזי, ספרדי וכדומה, כי זה גורם שנאת חינו כבד מילדות, ועל זה נחרב בית המקדש, ולכן צריכים בבית לכבד כל אחד מכל עדה, ולא לדבר ולהזכיר חסרון בעדה או שכבה מסוימת.

וכל שכן שצריך להרגיל את הילד לכבד חכמים ומבוגרים, כגון: קימה לפניהם, או לפנות להם מקום באוטובוס, וצריך להסביר לו את חשיבות הענין, כדי שיעשה זאת ברצון ובשמחה.

וביותר צריך לפקח על הילד בזמן החופשות, להיכן הולך ומה הוא עושה. אם הילד מסתובב באפס מעשה, יצר הרע מפתהו לעשות מעשים רעים, ומה יעשה הבן ולא יחטא, צריכים להעסיק אותו בזמנים אלו, וכן צריך לפקח אחריו להיכן הולך ומתי חוזר, ולשאל אותו בשבוע מה עשה, כדי שירגיש שהוריו מפקחים עליו, והוא יזהר במעשיו שהרי צריך ליתן דין וחשבון להוריו.

מאת הרב אפרים עובד שליט"א לוקט ע"י הרב ראובן רצאני

בית הכנסת שלום על ישראל - תל ציון

ע"ש המנוח הרב מעודד ברזילי זצ"ל
הגבאי ר' חיים מאיר יונה

בבית הכנסת ובית המדרש "שלום על ישראל" אנו מתחילים את השנה החדשה עם תכנית תורנית של: שיעורי תורה, שיעורים לנשים, הפעלת הכולל התורני וחלוקת מזון לנזקקים עבור הקהילה ביישוב "כוכב יעקב" וזאת בחסות עמותת ארגון יוצאי תימן.

גבאי בית הכנסת הרב חיים יונה מנצח על העשייה התורנית והארגונית לכבודה של תורה.

חלוקת מזון של העמותה

הידברות

אך ורק בכח "התמונה הדמיונית" שאנו מציירים לנו בראש והיא זו המולידה רצון ברזל, שמניע אותנו לממש את שאיפותינו.

ומכאן לענייננו, יתרון האדם על כל חי הוא חוש הדיבור, "ויהי האדם לנפש חיה", אבל זה לא דיבור גרידא כי גם תוכי יכול לדבר, אלא הדיבור יחד עם המחשבה יוצר שילוב מנצח בדמות האדם שהוא נזר הבריאה, ומחמת כוח זה שליט הוא על כל הבריאה, וזהו סוד הדיבור.

ולאחר שהסברנו מהו דיבור, נשוב לענייננו, כשאיש ואישה מתקשרים על ידי הכלי הנפלא הזה שנקרא דיבור, הדבר מאחד את כל החושים, וקושר את המחשבה והדמיון של זה לזה, ועל ידי כך מגשרים יחד על הפער, עד שפתאום נעשים המחשבה והדמיון של שני בני הזוג למחשבה ודמיון מאוחדים, "והיו לבשר אחד" כפשוטו! וממילא השאיפה שהיא תולדת המחשבה והדמיון, גם כן אחת היא, ואין לך בית נאמן גדול יותר מזה.

רבתי הקרים אני מתנצל, דיברתי עמוק מדי הפעם,

כוח עצום נתן השי"ת לאדם בדיבורו "ויהי האדם לנפש חיה", מתרגם אונקלוס "והוות באדם לרוח ממללא". מה כל כך מיוחד בכח זה? לכאורה התשובה פשוטה, אך לא בתשובות פשוטות עסקינן, אלא ברובד יותר עמוק ונסתר! הסכיתו ושמעו.

ראשית אקדים הקדמה קצרה: ישנם שני כוחות מהותיים באדם, "מחשבה" ו"דמיון", והינם שני עולמות שונים בתכלית, וחוט דק ומעורפל מפריד ביניהם, אולם אין לאחד קיום ללא השני, וכדי להבחין בגבול דק זה, ולדעת היאך להשתמש בכל דבר בזמנו דרושה לאדם הגלגל "התבוננות". אתם בוודאי תוהים מה פתאום שרתה עלי רוח פילוסופית שנדרשתי להקדמה זו, תיכף תבינו... אך קודם בואו נגדיר לעצמנו את מונחי היסוד ונתחיל ב"דמיון": דמיון הוא פנטזיה על דבר שאינו קיים, ולעומת זאת "מחשבה", עוסקת בדברים מציאותיים כהפקת לקחים מהעבר ותכנון לעתיד. האדם החכם משלב את שני העולמות, וכך נוצר לנו מושג חדש הנקרא "שאיפה", שזוהי פנטזיה היכולה להתממש, ותלוי הדבר

מה אעשה אך הטור שלי צר מלהכיל, והיסוד הזה יקר שביקרים, כי זו נקודת החיבור המושלמת בין בני הזוג, ולא רציתי שתפסידו אותה, ולכן בשורות קצרות אלו אנסה לסכמה בפשיטות ובבהירות.

ידועים דברי חז"ל (ברכות נ"ח): "כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות", אולם בין איש ואישה הדבר לא אמור להיות כך, אלא צריך שמחשבתם ודמיונם ושאיפותיהם יהפכו לאחד, וזו תכלית הנישואין. ולכן למעשה רבותי, חייבים ליחד זמן לדיבורים כדי לכווין את ערוץ התקשורת הזוגי, כי הדיבורים מאחדים את מוחותיהם של בני הזוג...

ונסיים כאן בעובדא (מעשה) ממרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל שקשורה מאוד לענייננו: פעם שאל אותו אדם שאלה, וענה לו, ולבסוף הוסיף "זה מה שהתורה אומרת!"! העז אותו אדם ושאל את מרן הגרא"ל, מנין לכת"ר שזה רצון התורה? הסכיתו ושמעו מה ענה לו מרן. אני מעולם לא קראתי עיתון, לא שמעתי חדשות, ולכן אני בטוחני כי כל חוות דעת שלי נובעת מהתורה שלמדתי, עד כאן דבריו. מילים אלו יכול לומר רק אדם שדבק 100% בתורה, עד כדי כך שמחשבתו נהפכת לחתיכת תורה. ואותו הדבר יכול לקרות בין איש לאשתו, ואידך זיל גמור...

מעמד הוקרה לנשיא הארגון

לאחר מכן נשא דברי ברכה הרה"ג רבי שלום תם שליט"א, ראש כולל בית יהודה, שדיבר על פעולותיו המבורכות של הגר"מ יצחקי רבות בשנים, ובפרט בסיוע רב להגדלת כבוד התורה והאדרתה.

משא הנעילה נשמע מפי הגאון רבי מרדכי יצחקי שליט"א, שהאריך בשבחם של הימים הנוראים וחשיבותם, והדגיש כי שמירת מסורת בני תימן הינה אך ורק מכח הקפדה על שמירת קוצו של יו"ד והשקיעות בעולמה של הלכה.

לסיום נשא פלפול תורני השייך לימים אלו, ולאחר מכן חולק לכלל הנוכחים חיבורו "נתיבי ים" על עניני מועדי אלול ותשרי, אשר יצא לאור במיוחד לרגל המעמד.

בחיל וברעדה ניגשו הציבור הרב לטקס הסרת הלוח מעל לוח ההנצחה לזכרה של מרת אורה יצחקי ע"ה, שנקבע בכותל בית המדרש לזכרון עולם, ולחנוכת ארון הקודש המפואר. המעמד המפואר נחתם בשירה וריקודים, לכבודה של תורה ולומדיה.

טקס הסרת הלוח לשלט ההנצחה, עם הגאון רבי יהודה צארום שליט"א

הגאון רבי מרדכי יצחקי שליט"א נואם

במוצאי שבת קודש פרשת וילך, בין כסה לעשור, התקיים מעמד מורום בבית המדרש "היכל פנחס" בבני ברק, טקס הוקרה לנשיא הארגון הגאון רבי מרדכי יצחקי שליט"א ומשפחתו הנכבדה, שתרמו את פתחי ההיכל והדיבור למקום תורה זה, בו מתכנסים קהילת בני תורה וכולל אברכים חשוב. התרומה הנכבדה הוקדשה לעילוי נשמתה של רעייתו של הגאון שליט"א, מרת אורה ע"ה בת רבי משה ויונה ז"ל, לפאר ולרומם את בית ה'.

האירוע החל כאשר התאספו הציבור בפתח בית המדרש אשר שופץ מן היסוד ברוב פאר והדר, לכבודה של תורה וכיאה להדרת יקרתה. הגאון שליט"א וראשי הכולל כובדו בקריאת פרקי תהלים ובקביעת מזוזה, והשכבה נאמרה לזכר המנוחה הדגולה.

לאחר מכן נכנסו הקהל הרב אל תוך בית המדרש, סביב שלחנות ערוכים לסעודת מלוה מלכה חגיגית, ולקול נעימות שיר ונגינה, האזינו למשאותיהם של הרבנים הגאונים שליט"א, אשר טרחו והגיעו לכבד את המעמד הנשגב.

ראשון הדוברים היה הגאון רבי נתנאל זכריה שליט"א, רב קהילת עדן ובית הכנסת זכור ליעקב, אשר העלה על נס את היכרותו עם הגר"מ יצחקי שליט"א ופעלו למען הכלל והפרט, מזה עשרות בשנים. אחריו נשא דברים הגאון הגדול רבי שמואל אליעזר שטרן שליט"א, רב מערב בני ברק וחבר בד"ץ זכרון מאיר, שהפליג במעלת הזוכים לישב באהלה של תורה ואף לזכות את הרבים ולפאר את בית ה', בפרט בימים קדושים אלו של עשרת ימי תשובה.

בקשב רב נשמעו דבריו של הגאון רבי יהודה צארום שליט"א, גאב"ד חניכי הישיבות, ששיבח את פעולותיו המבורכות של הגר"מ יצחקי שליט"א למען רבני בית המדרש ולומדיו, ואף העניק לו עותק מחיבורו של הרמח"ל אשר חיבר במיוחד למעמד חנוכת ארון קודש.

קדש ש"י

הקדש ע"ש שלמה ויהודית תעשה ז"ל

הוקם על ידיהם לצדקה והנצחה למען שדרוג מחלקות ילדים בבתי חולים למוסדות לילדים בסיכון ולחגיגות בר מצוה לילדים ממשפחות מצוקה

זכרון עולם
לעילוי נשמתו של הפנוח
אליהו טבור ז"ל
ת.י.צ.ב.ה

פרוייקט תמי"מ (תרבות מרכזי יום מועדונים) פריסה ארצית:

- חבל מודיעין • עמק חפר • ראש העין • דרום השרון • אליכין • קרית אונו • שערייה-פ"ת
- קרית עקרון • בית דגן • כרם התימנים